

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją Komisja zmniejszyła wysokość pomocy finansowej przyznanej z EFRR w okresie od 1 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 1999 r. programowi inicjatywy wspólnotowej Interreg II/C „Inondation Rhin-Meuse” (IRMA — ochrona przeciwpowodziowa w rejonie Ren — Moza) w Królestwie Belgii, Republice Federalnej Niemiec, Republice Francuskiej, Wielkim Księstwie Luksemburga i w Królestwie Niderlandów.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca twierdzi, iż nie zostały spełnione przesłanki zmniejszenia wysokości wypłat określone w art. 24 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88 ⁽¹⁾. Według skarżącej przepis ten nie uprawnia Komisji do dokonywania korekt finansowych ze względu na błędy w zarządzaniu lub domniemane braki w systemach zarządzania i kontroli. Skarżąca podnosi nadto, że nawet jeśli błędy w zarządzaniu lub domniemane braki w systemach zarządzania i kontroli objęte są zakresem regulacji art. 24 rozporządzenia nr 4253/88, to i tak nie było podstaw do dokonania korekty finansowej. Po pierwsze zarzucane przez Komisję „nieprawidłowości” uzasadniają wprowadzenie korekt finansowych jedynie wówczas, gdy mają bądź miały one niekorzystny wpływ na budżet Unii. Zdaniem skarżącej w przypadku kwestionowanych przez Komisję środków sytuacja taka nie miała miejsca. Z drugiej strony skarżąca twierdzi, że w przypadku szeregu zakwestionowanych projektów, w tym rozpatrywanego, nie dopuszczono się żadnego naruszenia prawa wspólnotowego.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi, że Komisja nie była uprawniona do ekstrapolacji i zryczałtowania korekt finansowych na podstawie rozporządzenia nr 4253/88. Skarżąca twierdzi w tym względzie, iż z brzmienia art. 24 rozporządzenia jasno wynika, że przepis ten dotyczy konkretnych sytuacji i możliwych do określenia kwot.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca twierdzi, iż naruszono zasadę proporcjonalności oraz że niedopuszczalna jest ekstrapolacja między państwami, w wyniku której jedno państwo członkowskie musi odpowiadać za błędy innego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2010 r. — Niemcy przeciwko Komisji

(Sprawa T-116/10)

(2010/C 134/70)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller i adwokat U. Karpenstein)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 10675 z dnia 23 grudnia 2009 r. zmniejszającej wysokość pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) przyznanej na mocy decyzji Komisji C(97) 112 na rzecz realizacji programu objętego celem 2 dla kraju związkowego Nadrenii Północnej-Westfalii w Republice Federalnej Niemiec (w latach 1997-1999);

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją Komisja zmniejszyła wysokość pomocy finansowej przyznanej z EFRR na rzecz realizacji programu objętego celem 2 dla kraju związkowego Nadrenii Północnej-Westfalii w Republice Federalnej Niemiec (w latach 1997-1999).

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

W zarzucie pierwszym skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie oceniła stan faktyczny. Według skarżącej, Komisja uwzględniła nieprawidłowe kwoty przy obliczaniu wielkości stosownych błędów.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca twierdzi, iż nie zostały spełnione przesłanki zmniejszenia wysokości wypłat określone w art. 24 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88 ⁽¹⁾. Według skarżącej przepis ten nie uprawnia Komisji do dokonywania korekt finansowych ze względu na błędy w zarządzaniu lub domniemane braki w systemach zarządzania i kontroli. Skarżąca podnosi nadto, że dokonanie korekt finansowych w przyjętym przez Komisję zakresie jest bezzasadne także z innych przyczyn. Z jednej strony zarzucane przez Komisję „nieprawidłowości” uzasadniają wprowadzenie korekt

finansowych jedynie wówczas, gdy mają bądź miały one niekorzystny wpływ na budżet Unii. Zdaniem skarżącej w przypadku zakwestionowanego przez Komisję postępowania sytuacja taka nie miała miejsca. Z drugiej strony skarżąca twierdzi, że w przypadku szeregu zakwestionowanych projektów, w tym rozpatrywanego, nie dopuszczono się żadnego naruszenia prawa wspólnotowego.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca podnosi, że Komisja nie była uprawniona do ekstrapolacji i zryczałtowania korekt finansowych na podstawie rozporządzenia nr 4253/88. Skarżąca twierdzi w tym względzie, iż z brzmienia art. 24 rozporządzenia jasno wynika, że przepis ten dotyczy konkretnych sytuacji i możliwych do określenia kwot.

W ramach ostatniego zarzutu skarżąca podnosi, że nawet przy założeniu, że ekstrapolacja i zryczałtowanie korekt finansowych są dopuszczalne, to w konkretnym rozpatrywanym przypadku należy je uznać za niezgodne z prawem. W tym względzie skarżąca utrzymuje, iż Komisja nie wykazała, że zakwestionowane przez nią postępowanie jest immanentną cechą systemu. Zryczałtowanie korekt finansowych sprzeciwia się także zasadzie proporcjonalności.

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2010 r. — ClientEarth i in. przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-120/10)

(2010/C 134/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ClientEarth (Londyn, Zjednoczone Królestwo), Transport & Environment (Bruksela, Belgia) European Environmental Bureau (Bruksela, Belgia) oraz BirdLife International (Bruksela, Belgia), (Przedstawiciel: S. Hockman QC, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że strona pozwana naruszyła rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 (¹) oraz rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 (²);
- stwierdzenie, że przyczyny odmowy dokumentu na podstawie art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 muszą być przedstawione w pisemnej odpowiedzi w wyznaczonych terminach dwustopniowej procedury administracyjnej lub należy zrezygnować z ich podnoszenia jako zarzutów umożliwiających powołanie się na wyjątek, a w przeciwnym wypadku nie wchodzi w zakres badania przez sąd;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z dnia 9 lutego 2010 r. [SG.E3/MM/psi-Ares (2010)70321], w której Komisja przedstawiła zamiar nieudostępnienia skarżącym określonych dokumentów zawierających informacje środowiskowe;
- nakazanie stronie pozwanej udostępnienia wszystkich żądanych dokumentów wskazanych podczas badania wniosku z dnia 15 października 2009 r., wniosku potwierdzającego z dnia 17 grudnia 2009 r. i wszystkich dokumentów sporządzonych w ramach tego badania, niezwłocznie i bez zakrywania zgodnie z art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001; oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania, tym kosztami interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie niniejszej skargi skarżący, na podstawie art. 263 TFUE, wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 lutego 2010 r., w której pozwana przedstawiła zamiar nieudostępnienia skarżącym określonych dokumentów zawierających informacje środowiskowe dotyczące emisji gazów cieplarnianych wynikających z produkcji biopaliw, sporządzonych lub wykorzystywanych przez Komisję zgodnie z dyrektywą 2009/28/WE (³).

Na poparcie swojej skargi skarżący podnoszą następujące argumenty:

Po pierwsze, naruszenie art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 z powodu nieujawnienia dokumentów w terminie lub podania przyczyn odmowy udostępnienia. Wniosek został złożony w dniu 15 października 2009 r. Pozwana wydała częściową odmowę, udostępniając cztery dokumenty, a nie udostępniając ok. 200 dokumentów. Skarżący zakwestionowali podstawę odmowy. W dniu 9 lutego 2010 r., w dacie wygaśnięcia limitu czasowego [terminu] przewidzianego w rozporządzeniu, Komisja odmówiła ujawnienia pozostałych dokumentów i podania ważnych przyczyn ich nieudostępnienia.